

De Meisjes Loos

Indigo Ida

De Meisjes Loos

GigaBoek

volg Indigo Ida op twitter:
@indigo_ida

© 2011 Indigo Ida
Alle rechten voorbehouden

www.gigaboek.nl

ISBN 97890 8548 2864

‘Als het geen pijn kan doen, is het niet de moeite waard.’

Roos

Proloog

De ochtenden zijn het zwaarst. Het plotselinge harde bonken van mijn hart steekt schril af tegen het zweverige van mijn droom. Ik voel mezelf weer. Als ik met moeite weer in slaap val, gebeurt het nog een keer. Ik probeer rustig adem te halen en wakker te worden. Door het witte licht dat van achter mijn gordijnen mijn kamer verduistert sluit ik mijn ogen automatisch. Ik knipper, mijn ogen tranen. Straks krijg ik hoofdpijn, nu ben ik alleen nog moe.

De dekens plakken aan mijn lijf, verkrampt duw ik ze weg. Ik douche me schoon, de warmte doet mijn spieren ontspannen, het trillen wordt minder. Maar als ik opdroog en afkoel in de tocht van mijn woning, voel ik het weer. Ik pak de fles, hij lag op bed. Als ik na een paar slokken nog niet kalmeer, pak ik het gouden doosje met de pammetjes van mijn nachtkastje. Twee zijn genoeg, maar ik neem er drie vandaag. Ik wacht. Ik staar naar de met lakens afgeplakte ramen, de barsten in mijn plafond. Ik voel mijn hartslag.

Ik sta op van het bed en trek wat kleren uit de kast. Mijn spijkerbroek met net iets te veel gaten, die ik zelf geknipt heb, en mijn Minnie Mouse T-shirt waar ik na jaren nog steeds gek op ben. Dan bedek ik alles met mijn dikke winterjas om naar buiten te gaan.

Mijn hakken klinken plotseling hard op de gebarsten tegels als ik de trap af ga, maar dat is misschien omdat ik mijn gehoorapparaten in heb gedaan. De benedendeur is weer kapot en staat op een kier. Op de stoep voor mijn huis liggen papieren, de wind waait zacht maar niet hard genoeg om ze omver te krijgen. Verderop liggen lege verpakkingen, blikjes, lollystokjes, sigaretten, ik moet nog ver lopen voor het grijs groen wordt, voor ik door het knielange gras langs vergeten opgebroken fietspaden kan waden. Het zand oogt grijs en stoffig, niet diepgoud en korrelig zoals het hoort te zijn – zoals Freija zegt dat het hoort te zijn. Die heeft het altijd over knisperend zand, cyaanblauwe zee, prikkende zon. Een mooie stad vol mooie mensen, helemaal perfect – in een fantasie kan alles.

Ik volg mijn benen langs de hoge galerijflats, erlangs en eronderdoor, ik ken de weg. Ik stap stevig door, gehaast zonder reden, zo loop ik altijd. Ik moet mijn lichaam zo bewegen zoals mijn ziel dat doet.

Ik heb Freija's sleutels in mijn jaszak, ik open de algemene deur en neem de lift naar zeven hoog. In de lift naar haar appartement wiebel ik van de ene voet op de andere. Maar Freija is niet thuis, weet ik. Ze is op haar werk, het duurt nog lang voor ze uitgeput thuiskomt. Het is al fijn dat ik bij binnenkomst mijn stijve jas uit kan gooien en me weer kan bewegen. Ik ga in haar lege kamer op haar bank zitten en gooi mijn sleutels op haar tafel.

Er staat een opengeschroefde fles en ik pak hem op, hoeveel pam heb ik daarnet geslikt? Ik moet uitkijken, maar ik voel me nog helemaal niet kalm worden. Ik staar naar het etiket en probeer stil te zitten. Mijn been trekt in een kort spasme, ik zucht erom in een poging tot lachen. Het opzoeken van de rust is het ontdekken van het ontbreken daarvan. Ik moet niet te low worden, ik zal straks nog naar vacatures zoeken op Freija's computer. Misschien dat er iets is voor een vertaalster met een onvoltooide opleiding. Voor iemand die haar talen vloeiend spreekt, maar niets verstaat.

De deur gaat open, ik vraag me een seconde af waarom, want Freija werkt nog. Maar als ik haar gezicht zie bedenk ik me dat het dom was iemand anders te verwachten, er is alleen maar Freija. Ze komt slepend binnen, slaat de deur dicht, zo hard dat ik ervan schrik.

'Wat is er?' vraag ik. Ze ploft naast me neer op de bank en zegt: 'Het is gebeurd.'

Even denk ik dat ze bedoelt dat een buitenlandse club de sterspeler van Ajax gekocht heeft, maar dan zou ze grotere bewegingen maken en harder praten.

'Ik ben ontslagen,' vervolgt ze, en neemt de fles uit mijn handen. 'Vervangen door een schoolverlater.'

'Kut,' reageer ik. Ik kijk naar de flessenhals tegen haar lippen. Er is maar één ding wat ik kan doen – behalve met haar meegaan een uitkering

aanvragen – en dus loop ik naar haar slaapkamer. Ik kom terug met de tas met de regenboogkleuren, die ik toen ze hem kocht, lang geleden, afschuwelijk en prachtig tegelijk noemde. Ik zet hem voor haar neer op de grond, het strandlaken zit er nog in, onaangeroerd. Van de rand moet ik het stof vegen. Freija's ogen beginnen te fonkelen. Ze heeft één blauw en één groen oog, ik weet niet welke ik mooier vind.

‘Echt?’ vraagt ze me.

‘Het is toch nu of nooit,’ vind ik, en ze knikt. Ze zet de fles aan haar mond en blijft me aankijken. Ik gluur in de tas en voel. Ik haal Freija's zwarte bikini en haar blauwe tankini uit de tas, de plastic hangertjes zitten er nog aan.

‘Welke wil je mee?’ vraag ik.

‘Allebei,’ antwoordt ze stellig. Ze pakt ze van me aan en gaat voor de spiegel staan, houdt ze één voor één voor zich.

‘Als ik er nog maar in pas,’ mompelt ze.

‘Wat zeg je?’ lach ik, maar ze herhaalt haar zin niet.

‘Je hebt me wel gehoord,’ zegt ze. Ze heeft gelijk, ze weet het wanneer ik iets echt niet heb verstaan en wanneer ik doe alsof. Ze staat nog geen twee meter bij me vandaan en dat is dichtbij genoeg om haar te kunnen horen, weet ze. Alles wat verder weg is dan die zone wordt vanzelf een onverstaanbare ruis, een krakende geluidsband. Als een stomme film, de beelden zonder gevoel, een stilte

die oorverdovend knerpt en schraapt. Geen aanzwellende muziek die tot tranen toe roert, geen gierende banden en explosies in een adembenemende ontsnappingsscène, geen schoten om van op te schrikken of een prachtige stem met een rafelrandje om je in het moment te zuigen. Niets.

In het zuiden praten ze harder, voller, ronder, ik droom ervan dat ik ze kan verstaan. Dat ik de palmbomen hoor ruisen in de frisse wind en de zee hoor deinen in de woeste golven. Dat ik de muziek daar, die niet zoemt maar fel is, niet alleen in mijn trillende maag opmerk. Dat niet alles verdwijnt in een monotone, onrustige ruis, maar dat ik de film beleef, dat het me raakt. Opdat ik het voel in al mijn zintuigen.

Van een film bepaal je de afloop niet zelf, maar misschien is het in het echt anders, en kunnen we de stomme film afzetten en vervangen door iets wat ons beter ligt. Iets wat ons altijd bij zal blijven, ons verrijkt, iets geheel nieuws. Iets waar we al zo lang naar hunkeren, wat kan teleurstellen, wat vreselijk mis kan gaan. Toch gaan we, het is allang besloten.

Alles verder weg dan dicht bij mij is een onbegrijpelijke wirwar, de wereld kan ik niet bevatten. Er is alleen maar Freija, al het andere is mijlenver weg – of misschien zijn wij het die ver weg zijn. Allang zijn vertrokken, naar elders, waar alles misschien heel anders is. Misschien.

Eerste Hoofdstuk

Ik heb mijn ogen half dicht en mijn armen om Freija's middel als zij onze fiets naar mijn stalling rijdt. Haar rug is warm en haar buik zacht, ik heb moeite met loslaten als we bij mij thuis aangekomen zijn. Niet meer achterop bij Freija, voor een tijdje, het enige wat ik zal missen. Ze zet de fiets binnen en ik draai de deur in het slot, dan gaan we naar boven, naar mijn kamer. Bij Freija thuis is alles ingepakt, ik moet nog.

Het is een zwarte tas met witte borduursels, hij zat in een plastic zak gewikkeld en er staan vouwen in. Ik probeer ze eruit te slaan, trek aan de stof, maar de tas is al zo lang gevouwen, zo lang leeg geweest. Tot vandaag.

Ik zet de open tas licht op het bed, de hengers nog steunend op mijn handen. Freija is al begonnen, ze legt stapeltjes kleren naast de tas op bed, pakt mijn tandenborstel, shampoo, mascara. Ik sta stil en staar in de zwarte diepte van mijn toch best grote tas. Ik hoor Freija zuchten, ze moet diep bukken om spullen op mijn bed te leggen want het is eigenlijk alleen maar een matras. Ze vergeet iets belangrijks. Ik laat de hengers los en loop naar mijn bureau, daar ergens tussen de papieren ligt een klein notitieboekje met een hele mooie voorkant. Nog onbeschreven. Ook dat zal vol raken.

Ik loop terug naar het bed en laat het boekje in

de lege tas vallen, het maakt een duidelijke plof, ik hoor het. Daarna mijn kleren, korte rokjes en kleine truitjes, een afgeknipte spijkerbroek, een berg strings. Het neemt niet veel ruimte in, zelfs niet met extra schoenen erbij. Mijn toilettas, zonnebrillen en het EHBO-kitje passen er nog makkelijk in. Er blijft zelfs plek over.

‘Die moeten we helemaal opvullen met condooms,’ zegt Freija. ‘Zo veel mogelijk.’ Freija wil per se condooms met fruitsmaak, ze haat het als ze latex proeft. Ik gebruik alleen maar door haar gekochte condooms.

‘Ik heb nog zonnebrandcrème nodig,’ bedenk ik.

‘Ik heb zonnebrandcrème,’ zegt Freija, maar ik schud mijn hoofd. ‘Da’s factor twintig. Ik wil vijftig.’ Freija lacht.

‘Bang voor de zon?’ vraagt ze. Ik stel me de verzengende hitte voor, de onontkoombare zon. Ik spring op om een paar van mijn Donald Ducks in te pakken.

‘Om onze gezichten onder te leggen op het strand,’ stel ik aan Freija voor. Ik zie het voor me, op een zacht strandlaken gelegen, bewegingsloos, de zeelucht diep inademend met overdreven teugen, de ruimte in staren. En dan gewoon... zijn. Onoplettend.

‘Ik ga mijn laatste loon van mijn rekening halen,’ zegt Freija, en ze rits de tas dicht.

Op onze laatste avond in Amsterdam hangen we tegen middernacht op het Muntplein. Aan de overkant is het druk, luidruchtige mensen die moeten laten zien dat ze gelukkig zijn. Hier op de brug, tussen de fietsen, is het rustiger. Freija draagt haar lange beenwarmers die ze naar beneden kan schuiven als het warmer wordt. Ze steunt met haar laars op de donkergroene reling van de brug en blaast de rook van onze laatste joint voor zich uit. Ik maak de afbladderende verf met mijn sleutel stuk en kijk hoe de velletjes in het donkerbruine water vallen. Achter ons klinkt getuter van een auto. We kijken om naar de weg en incasseren de situatie. In het donkere raampje van de zilveren auto hangt een glimlachend jongensgezicht met bruine krullen. Hij wenkt ons. Hij is alleen.

‘Leuk,’ zegt Freija tegen mij terwijl ze naar de jongen kijkt. Ze schiet de peuk weg en maakt zich los van de reling.

‘Dat lijken ze allemaal in het begin,’ herinner ik haar, ze zucht en trekt me naar de wagen toe.

De jongen met de krullen zegt iets tegen ons als we dichterbij zijn, ik versta het niet dus kijk ik opzij naar Freija, om aan te geven dat de communicatie via haar verloopt.

‘Mooie auto,’ zegt ze gemaakt. Het is een Dae-woo. Hij trapt er blijkbaar toch in, want we mogen op de achterbank. Eenmaal daar neem ik Freija in mijn armen en kus haar, ik proef haar mango lippenbalsem en de noot-achtige nasmaak van

hasj. Ik schuif mijn handen onder haar topje, maar Freija duwt mijn handen voorzichtig weg, als altijd wanneer een jongen toekijkt. Ik schuif mijn handen weer terug.

Na een tijdje rondgereden te hebben – zonder dat krullemans tegen een amsterdammertje is geknald omdat ie te lang in de achteruitkijkspiegel staarde – maakt Freija zich los uit mijn greep.

‘Kom je erbij?’ vraagt ze hem.

‘Wat, nu? We staan midden op de weg,’ antwoordt hij. Hij wrijft over zijn gezicht en kijkt ons via de spiegel aan.

‘Maar ik wil het,’ zegt Freija, met zoete dwang. Ik kus haar hals, ruik haar shampoo. Krullemans zet de auto aan de kant, toch nog, als hij uitstapt zie ik de willoosheid in zijn ogen.

Hij tikt op het raam, maar ik trek het slot niet open. Hij lacht nog, denkt aan een grap, die arme sukkel. Freija buigt zich voorover en zet ook de deuren voorin op slot. Nu begint hij iets door te krijgen. Ze kruipt op de bestuurdersstoel en start de motor, natuurlijk heeft hij de sleutels in het slot laten zitten. Hij begint op het raam te bonzen nu, ik staar hem aan omdat ik geen reactie weet, ik wil wel lachen maar ik ben veel te zenuwachtig. Als Freija wegscheurt en begint te lachen, kom ik gelukkig los en ga ik mee in haar geluid.

‘Oh, Jezus, mijn hart gaat tekeer!’ verzucht Freija hoofdschuddend. Haar knokkels zijn witter dan anders om het stuur.